

A nagyon is laza szervezeti életet gyakorló művészek elhatározását ebben az esetben tett is követte. Vagy tizenhárom főből álló művészcsapatba besorozták a közeli halál szélén álló Krúdy Gyulát, a fiatal Baksa-Soós György szobrászt, Nemes Pap János szobrászt, és több olyan fiatal író, akik rövid idő múltán nevet szereztek önmaguknak *külföldön*, mint drámaírók, filmrendezők és egyebek. A küldöttség menesztését kellően bejelentették és az illetékesek nem is késlekedtek sokat fogadtatásukkal. A kritikusnak mondható napon a minisztérium egyik termében fölállították a különféle italokkal rakott bárszekrényt, a terem közepén pedig az Úr-Magyarország terített asztala nyújtózott megrakva sokféle hideg étekkel és virággal. A teremben levő kisebb asztalok ugyancsak terhelve voltak palackfélékel, cigarettával és havanna szivarral. Amikor a pontosan érkezett művészek beléptek a terembe, látniok kellett, hogy őket itt szívesen fogadják; az úr asztala terítve állott előttük, és már az első minisztériumi főhatalmasság: Say Géza osztályfőtanácsos is olyan barátságosnak bizonyult, hogy ilyen nyálkás hang és viselkedés eddig a minden titkot ismerő Krúdy Gyula számára is elképzelhetetlen volt. A főtanácsos mindenkit barátjának nevezett, s mint mondotta, fő feladata az, hogy ezen ritka alkalommal a művészek eredményesen fáradozzanak, és amíg Hóman kegyelmes úr előkerül, ne hagyják cserben a terített asztalt, és már az sem ártana, ha a művész urak jókedvre derülve ismerkednének a minisztériummal...

E nyilatkoztatás után semlegesnek látszó gérokkos urak, holmi sanda legények szivárogtak egyenként a terembe, majd itt is, ott is fölparázlottak a vastag szivarok, poharak és tálkák csörrentek. Az asztalok mellé művészek telepedtek és megkezdődött a céltalannak látszó beszélgetés.

— Te — mondta Nemes Pap János —, itt, ahogy látom, lesz valami... Fejem teszem rá, hogy lesz valami...

— No-no — mondta Krúdy, — ne játszogass a fejeddel, amiből csak egy darab nyaklik ide és oda a válladon. Más lenne a helyzet, ha legalább hét fejed volna, és olyan igazi nagy marha lennél, mint Say méltóságos úr. Majd akkor mondjuk, hogy hopp, amikor átlendültünk az árkon. Addig pedig együnk valamit, Baksa fiam, te is egyél, nem az urakét eszed, a sajátodat fogyasztod...